

men også andre personer, som måske ikke er i stand til at kunne komme ud. Dermed bliver den personlige frihed jo voldsomt begrænset, og det synes jeg er et problem.

Der er ingen tvivl om, tror jeg, at faglig udvikling og ægte engagement hos personalet og ikke mindst en hensigtsmæssig måde, hvorpå institutionen er indrettet, kunne løse mange af de her problemer, men når vi nu står i en situation, hvor der er nogle problemer, så må vi jo tage stilling til dem. Der er jeg så tilhænger af, at man meget bevidst bruger de midler, der så ligger forud for f.eks. særlige døråbnere, og det er de teknologiske midler, som jeg har nævnt før.

Ældre Sagen har det i sit hørings svar og beskriver fortræffeligt, hvordan den her teknologi kan bringes i anvendelse. Det har min store tilslutning. Det er et langt mindre indgreb end at låse de ældre inde.

Fastholdelse i hygiejnesituationer kan der jo blive behov for, hvis alt andet viser sig umuligt. Muligheden bør være der, men fordi muligheden er der, skal det jo ikke udvikle sig til en sovepude eller en glidebane, og det kunne bekymre mig.

Det vigtigste er naturligvis frivilligheden, og her peges der jo i høringsmaterialet netop også på, at et godt uddannet personale kan være alt afgørende for, at de her situationer ikke opstår. Magtanvendelse skal altså ikke være en dårlig undskyldning eller erstatning for den optimale måde at løse problemet på.

Derfor er det så vigtigt, når dette lovforslag måske bliver til noget, at vi så holder øje med, om omfanget af magtanvendelse stiger, for hvis det gør det, så må vi have en ny diskussion.

Kl. 18.35

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Der er ikke nogen tvivl om, at vi også i Det Konservative Folkeparti ønsker at bruge mindst mulig magt over for den enkelte ældre. Der skal derfor heller ikke herske nogen som helst tvivl om, at jeg ønsker, at man i de flest mulige situationer undgår at skulle bruge de der teknologiske pejlesystemer eller døråbnerne.

Jeg vil alligevel godt lige afdramatisere det her som den løsning, det kunne være. Det kunne være f.eks. i en 2-måneders-periode, hvor man havde sådan en stikkontakt, ligner det, henne på væggen, og når man trykker på den, så går døren op. Nu er det godt nok længe siden, jeg var

på hospitalet, men sidst jeg var der, var der sådan en.

Det låser jo ikke nogen inde, og det er ganske enkelt at forklare, at sådan kommer man ud ad den dør. Man trykker på den knap. Der kan tilmed være en henvisning til, at det er her, man trykker, for at døren åbner sig. Mere besværligt behøver det ikke at være for at undgå, at en dørsøgende ældre kommer til at gå ud ad den dør, mens alle andre kan gå ud.

Derudover vil jeg godt sige til hr. Kim Sejr, at der er altså utrolig stor forskel på, hvad den enkelte føler i forhold til det her med pejlesystem kontra døråbner. Jeg har faktisk diskuteret det her med utrolig mange mennesker, for jeg synes, det er meget, meget svært, og jeg får altid en klar tilkendegivelse af, om man synes, det ene er bedre end det andet, men det er aldrig den samme tilkendegivelse.

(Kort bemærkning).

Kim Sejr (RV):

Nu er det ikke noget, jeg står her og finder på, og det er ikke, fordi jeg har specielt kendskab til de her forhold. Jeg kan jo bare henholde mig til høringsmaterialet og Ældre Sagen, som jo er en stor organisation med megen ekspertise på det her område.

De nævner netop selv, at for dem ville det betyde meget, at ordningen med de særlige døråbnerne ikke blev anvendt, og de peger jo selv på en lang række muligheder for alternativer, såfremt der var behov for den type magtanvendelse.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Som sagt er vi ikke uenige i, at det selvfølgelig er rarere, at man kan tale den ældre fra at gå udenfor. Så vidt jeg husker, var det Alzheimerforeningen, der havde det modsatte synspunkt, nemlig at døråbneren var bedre end pejlesystemet.

Men altså igen er det lidt for måske at nå frem til det her med, at det nok er i den enkelte situation, på det enkelte sted, med den enkelte ældre, at man skal tage stilling til, hvad det er for en foranstaltning.

I virkeligheden er det jo lidt sjovt, at det er det her, der diskuteres så meget, for vi taler om måske en 2-3-måneders-periode.

Er hr. Kim Sejr ikke med på, at det ville være mest hensigtsmæssigt at tage udgangspunkt i den enkelte situation med den enkelte ældre, når man skal finde ud af, hvad der er den bedste